

ΣΠΙΘΑ

(Τὴν «Σπίθα» βγάζουμε καὶ διαλαλούμε τὰ ὅσα γίνονται κακὰ στὸν τόπο μας καὶ ἀπ' ὅλους θέλουμε γερὰ πιστηροῦν γιὰ νὰ μὴ χάσουμε καὶ μεῖς τὸν κόπο μας.)
 *Ἡ Συντροφιά

Ἡ Συντροφιά τῶν ἑνδεκά
 Τὴ «Σπίθα» μας συντάσσει
 καὶ δὲ κατ' ἄστυγόν τόπο μας
 σατυρικῶς πατάσσει.

Δεύτερο φύλλο βγάζουμε
 καὶ ἔχουμε τὴν ἐλπίδα
 πῶς θὰ τὰ καταφέρουμε
 νὰ μὴ μᾶς στρίψει ἡ βίδα.

Τὸς Δεκεμβρίου δέκα ὀκτώ
 μετρήσει μετὰ λύσης γιὰ τὸν κοινὸν
 καιρὸς ὁποῦ... θὰ προσβληθῆμεν
 ὑπὸ γριππῆς.

Ἐκπομπὴ εἰναι ἡ «Σπίθα»
 μας καὶ θάλλῃ τὸ γριππὸν
 μὲρος ἑποῦ βραβεύεται
 τὸ «Νέον Πρακτοεργά».

Ὁ Τζανέτος καὶ ὁ σὺς ἀπὸ τῆς
 συζητοῦνε θαυμασιῶς
 καὶ ὅλα τὰ κακὰ ἐλέγχουν
 δηρὰ εἰς ἐξαιρέσει.

(Ἐδὲ ὁ Τζανέτος ἀπορεῖ
 πῶς μὴ τέτοια χῶρα
 δὲν ἔχει μέρη ἐπίτηδες
 γιὰ κάθε χρεῖας ὥρα).

Τζανέτος: Καλὴ σου μέρα Νιάντη μου....

Σιὸρ Νιάντης: Καλῶς τὸν τὸν Τζανέτο.
 Καὶ «μπούρα» μούρχεισαι
 στὸν ὄρισμένο τόπο....

Τζανέτος: Γιὰ σὲ «μπούρα» φαίνεται
 γὰ μᾶς μεσημέρι,
 γιὰτ' ἀπ' τὰ μεσάνυχτα
 μὲ τὸ κερί στὸ χέρι
 σηκώθηκα καὶ γύρινα
 «τὰ ὄρισμένα μέρη.....»

Σιὸρ Νιάντης: Ποῖ μέρη μού ἐγύρευες
 ἀφέντη σιὸρ Τζανέτο;

Τζανέτος: Τὰ μέρη ποὺ χρειάζονται
 ἕνα ξυπνῶς τὴ νύχτα
 καὶ ἀκούε ἀντεροκοροῦσματα
 καὶ πότους στὴν κοιλιά σου.

Σιὸρ Νιάντης: Κατάλαβα τί θές νὰ πῆς
 μὰ πρὶν νὰ κοιμηθῶμε
 δὲν σοῦκα δταν σ' ὠδήγησα
 μέσα στὴν κάμαρά σου,
 πῶς ἂν τὴ νύχτα σου συμβῆ
 κανένα «ἀτσιωτέντε»
 γι' αὐτὸ τ' «ἀγκιό» σου βρίσκεται
 κάτου ἀπὸ τὸ κεσβῆτι;

Τζανέτος: Καλὰ... μού τῶπις Νιάντη μου
 μὰ σὰν τὸ «ἀτσιωτέντε»
 ἐνέβηκε μεγάλο
 καὶ τὸ «ἀγκιό» ἐρίμιος
 εἰ ἠθελες νὰ κάμω;

Σιὸρ Νιάντης: Ἄφησε τοὺς δρόμους καὶ εἰσερχομαι
 γὰ νὰ μὴ τὸ «ἀτσιωτέντε»
 καὶ γύρισε ὁ γυροεργάς
 καὶ πρὸ βλῆμας τοῦ ὁ Δῆμον!

Τζανέτος: Μὲ δ' ἀγῆρας πρὸ τὰ φαντασθῆ
 πῶς μία τέτοια χρεῖα
 δταν σὺν ἄνθρωπον συμβῆ
 δὲν εἶναι τυραννία;

Σιὸρ Νιάντης: Γιὰ νὰ μὴ στὰ πολυλογῶ
 εἶπε ποὺ ἐκιδόμουν
 «στὸ μόνο μέρος ποὺ εἶδα φῶς»
 «νὰ κάμω τὴ δουλειά μου,
 γιὰτ' ἄστυγόν τόπο κατ' ἄστυγόν»

Τζανέτος: Ἐκεῖ ποὺ εἶδα φῶς
 «στὸ μόνο μέρος ποὺ εἶδα φῶς»
 «νὰ κάμω τὴ δουλειά μου,
 γιὰτ' ἄστυγόν τόπο κατ' ἄστυγόν»

Σιὸρ Νιάντης: Γιὰ νὰ μὴ στὰ πολυλογῶ
 εἶπε ποὺ ἐκιδόμουν
 «στὸ μόνο μέρος ποὺ εἶδα φῶς»
 «νὰ κάμω τὴ δουλειά μου,
 γιὰτ' ἄστυγόν τόπο κατ' ἄστυγόν»

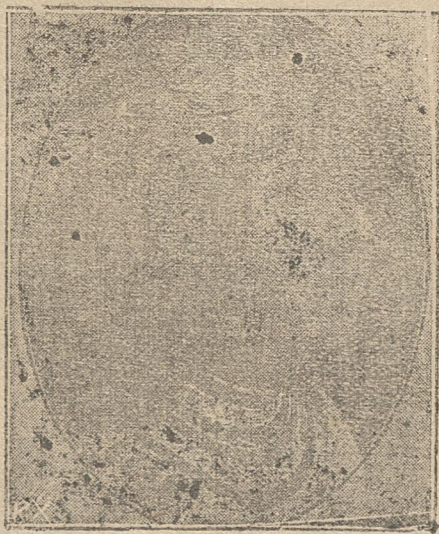
γιὰ τὴν κακὴ μὲν τύχη
 καὶ πρὶν νὰ τελειώσω...
 «Βοὶ...σὺ...» ἀκούω παλιὰν ὄρασε
 ἐδῶ «στὴ μπίρα ἡλδες
 νὰ κάμω τὰντερά σου;»
 Χωρὶς νὰ δώσω προσοχή
 γιὰ νὰ μὴ διακόψω
 ἕκαστα τὸν κακόμοισο
 ὡς ποῦ νὰ τελειώσω
 Μὰ κειὸς παραχολούτηκε
 ἀπὸ τὴν σιωπὴ μου
 καὶ πρὶν μ' ἀφήσει μὴ σιγμῇ
 νὰ δέσω τὸ βε. ..
 μ' ἀρπάξει καὶ μὲ ὀδηγεῖ
 «στὸ τμήμα ἀπ' εὐθείας
 γιὰτ' ἦσαν βλέπεις, ὄργανο
 μποῦφο τῆς ἐξουσίας.
 Καὶ εἰμένα καὶ ὡς τὸ πρῶτ',
 ὡς ποῦ νὰ ξημερώσει,
 γιὰτ' δὲν εἶχα κοπιεῖα πειὰ
 «στὸ σπῆν νὰ γυρίσω».

Σιὸρ Νιάντης: Ποῦ μού καιροφάνεται
 «στὸ τμήμα ἀπ' εὐθείας σου.
 Μὰ μὴ τὸ πῶς προσβολή...
 δὲν εἶναι φταίξιμό σου.

Τζανέτος: Καὶ ἄλλοι πολλοὶ τὸ πάθους
 ποῦ ἦσαν «στὸ νησί μας
 καὶ γὰ τὸ ἐλλείψεις ποῦ ἔχουμε
 γυλάσσειε μᾶς.

Σιὸρ Νιάντης: Μὰ τώρα ἂς ἀφήσουμε
 ἀπὸ τὴν ὄμιλία.
 Εἶναι καιρὸς νὰ κάμουμε
 δύο βόλιες «στὴν πλατεῖα....

Τζανέτος: Γιὰ τώρα ὄχι Νιάντη μου....
 μού ἦρθε πάλι χρεῖα
 τὸ ἀνάουσε καὶ ἀσπίδ
 ἂν ἔχουμε ὑγεία.

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΑΝ

Ἐστὶν καὶ πῆρὸν πάλιν
 ἡ χρεῖα τοῦ Νηλοῦ μᾶς;
 εἰ μὴ σίλα τοῦ θεοῦ
 τοῦ ὀλέγων ἑσπῶν.
 Ὅπου ἔγινεν, ὡς λέγουν,
 γίον τὸν πρῶτον προσεργῶν
 ὁ «χορὸς τῶν κυριῶν».

Μὲ τὴ συγχρότηρη
 γιὰ τὴν ἑπιστροφή
 ὀφείλουμε νὰ δώσουμε
 καὶ μία συμβουλή.
 Ἐν πάλιν ἡ κυρία μᾶς
 «θὰ δώσουμε χορὸ»

γιὰ ἕναν αἰσθητικὸ
 εὐσεβετικὸ σκοπὸ.
 Μὴ προσέξουν μὴ τὰ ἴδια
 λάθη ἐπανηληθῶν
 γιὰτ' αὐτὸς αὐτὸς μὲν εἶς
 εἰς τὴ σάλα ὅλ βρεθεῖν.
 Ν. Σιμὸς

Καὶ λίγα γιὰ τὸ ζήτημα
 τοῦ «Φωτισμοῦ» «στὴν ἐκδοχή»
 ποῦ οἱ ξένοι κοροῦνε δεύσανε
 καὶ μᾶς ὑπεκρίθουν ὄλοι.

Ἐκεῖ τὴν Νῆσον τῶν Φαίαιων
 ἀρσενὸν ποῖς ἐφάνη
 «στὸ Συμβούλιον τοῦ Ἀἴαντος
 (βίαν ὑποκαψιν νὰ κίρη).

Καὶ τὸ θεῖα τοῦτοῦ ἦτο
 τᾶρα λύσιν εἰς τὸ πῶς
 θὰ μπορούσε «στὸς Κορριάτες
 νὰ χάριση λίγο φῶς».

(Τώρα μάλιστα ποῦ ἡ πόλις
 «στὸ σκοτάδι βυθισμένη
 φαίνεται «στὸς ξένους ὄλοις
 πῶς δὲν εἶν «πολιτισμένη».

Πρῶτος τοῦτων ἐσημῶθη
 ἕνας γέρος μὲ φαλίκεσαν
 ὄστις ἐκτός τῶν παρόντων
 ἦτο μὲ εὐγένειαν ἀκραν.

Κύριοι, εἶπε, συνδημόται
 τί σᾶς μέλλει γιὰ τὸ φῶς
 —καὶ ἐξετάζετε τὸ πῶς
 λόσιν θάβρητες καμῖαν
 εἰς ἀπὴν τὴν τοικυμῖαν—
 ἀφοῦ ὁ κόσμος δὲν μιλάει
 καὶ ὄστις ἔσλο ἔχου,ε φάει;

Ἐπειτα σηκώθηκε ἄλλος
 μὲ πολὺ ψηλά κολέττα
 ποῦ ἂν καδῶσουν νὰ μετρήσῃς
 δῆτανε ὡς δύο μέτρα!

Κύριοι, εἶπε, μὲ μανιὰν
 θέλετε καὶ ἠλεκτρικὸ
 εἰς τὴν Κόκορον νὰ ἐλθῇ
 δίχως νάχοιμε λεπίτ;

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΔΗΜΟΥΡΙΟΥ

Τρίτος ἔλαβε τὸν λόγον
 εἰς ψηλὸς καὶ μυταρᾶς
 ποῦ ἐκύνταζε σὰν γλάρος
 πολὺ ὦρα ὁ φουκαρᾶς.

Κ' ἡ δική μου γνώμη εἶναι,
 εἶπε, ξύων τὸν μηρόν τρι,
 ν' ἀφενῆ τὸ θέμα τοῦτο

Σ Π Ι Θ Α

1924

Χίλια ενηκόνσια είκοσι
και τέσσαρα μαζί
ο χρόνος που ζουσιώμαστε
ανά ζή κανείς ή να μη ζή;

Μία φορά την εβδομάδα
επί του παρόντος μόνο
θα κυκλοφορή ή «Σπίθα»
ίσασμε τον άλλο χρόνο.

Τό φύλλο που πουλιέται
κ' απ' όλους αγαπιέται

Αε πτα πεντητα θα πουλιέται
τό φύλλο μας 'στην αγορά
που σ'άν κ' αυτό δέν ξαναβγήκε
'στην Κέρκυρα καμιά φορά.

Συνδρομίες γ' ένα χρό-
νο και γ' δύο μήνες
πρόνο.

Γ' ένα χρόνο είκοσι
δραχμοδλες θα μετρήσῃ
εικόντος που 'σ'τη «Σπίθα» μας
συνδρομητής θα γίνῃ.
Κ' αν ήσαι και εξάμηνος
συνδρομητής να μείνῃ,
δραχμοδλες δέκα μοναχά
'σ'τα χέρια μας θ' αφήνῃ.

Επιστοφές, χειρόγραφα
και γραμματα απ' σ'θελας
να στέλνωται 'σ'τη «Σπίθα» μας
δίχως ἀγοπορίας.

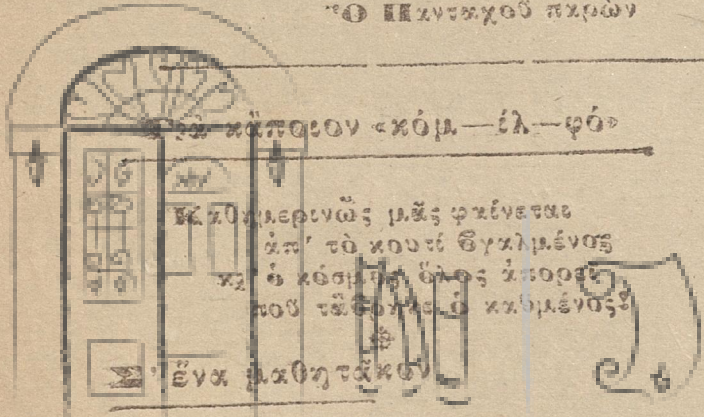
Όσο για τα παράπονα
των υποστηρικτών μας
— κ' αυτών των δυναστών μας —
ζητούμε από πρωτιτερα
επιεική την κρίση
κ' έτσι που λέτε ή «Σπίθα» μας
χρόνια πολλά θα ζήσῃ.

να λυθῃ με τον καιρόν τον
— κ' όλοις θέλει απ' τους Κορριάτες
τύβει τώρα τον καιρόν τον.
Και συνέχισε ο καυμένος
— όχι λίγο θυμωμένος:
— Αέν άρκοδνται οι Κορριάτες
εις τους φόρους που πληρώνουν
ή ζητάνε από τώρα
να τους δούν να διπλασώνουν;

«Επει' από τόσα που είπαν
κ' από μύθους όσες ανέφεις
έτσιρταν για τη δουλειά τους
μη δεχόμενοι επισκέψεις.

Κ' έτσι ή Ν ή σ ο ς τ ή ς Κ ε ρ κ υ ρ α ς
σ'άν χωροδ σιγά θά μοιάσῃ
ή δε πόλις του Ηαίτου
λίγο ακόμη θά μ'έξ φθάσῃ.

«Ο Ηενταχού π'ρών

Κ' αν περινώξ μ'έξ φίνεσαι
απ' το κουδ δ'αχλμένος
κ' ό κόση ή ή όρος άπορσε
που τ'έτοίμε ό καθμένος;

«Ένα μαθητάς»

«Στην πρώτη σου απόπειρα
να πάρῃς μελλισούνα
πολύ άτυχος εφάνηκες
και τ'έβρηκες μπαστούνια.

ΜΕΓΑΛΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ
Ο ΓΑΜΟΣ ΣΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΜΑΣ

Τί είνε προτιμότερον; Νά παντρευθῃ;
ή όχι...
Νά μαπερευθῃ; αιώνια 'στού έρωτος;
τό θρόνι...
ή νασαι πίντι 'σ'τη ζωή έλευθερος και
μόνος...
'Εβού το μέγξ ζήτημα του τρέχοντος
αιώνος;
Και πάλιν 'Εάν παντρευθῃς, εκείνη που
θ' παύρη;

πρέπει να ήνε ώμορφη γ'α' να την ύπα-
καί να ής με άντερωτάς άδιάκοπη σ'α-
ή να ής ή γυναικά σου κ'ιμ'α' άσχημο-
που να βαρυνεται τη ζωή όπόταν την
άλλά ποτέ γ'α' την τιμή μακάρι να μη
βάζῃς

ΜΕΤΑΒΟΛΗ

Δύο άνθρωποι, βυθισμένοι εις άπελπιστι-
κίς σκέψεις, βλίζουον άντεθέτως και με σκυμ-
μένο κεφάλι εις ένα άπόκεντρον και εκστει-
νών δραματικόν.

Συνειρουσθησαν.
'Ενωτάχθησαν ώς έχθροί, και άγνωστοί
σαν ότι ήταν πάλαιοί φίλοι.
'Αντήλλαξαν τότε όλην την κ'ιμ'α' λέ-
ξαι; από τ'αυτοδύς έγεν' ηνωστών ότι ο έ-
νας πηγαίνει να νυμφευθῃ και ο άλλος ν' αυ-
τοκτονήσῃ!

«Εθελών την χερα άλλήλων π'ρηγορη-
τικώς και έξηκολούθησαν τον θρόνον των.
'Εξέφυγν ο ένας στρέφεται άποτόμως και
λέγει εις τον άλλον:

— 'Εβόν χωρισθόμε, φίλε μου, δι' παν-
τός, άν μου λέγεις ποία είναι εκείνη θεία
την όποιαν αυτοκτονεί;

— 'Εβέ έπρόλαβες, άπαντι ή έρωτηθείς; «Η
τελευταία μου περιπέτεια είναι να μ'έθω
ποία είναι εκείνη, την όποιαν νυμφευσεις.

Και άφού έπληρωσθηθησαν ότι π'ρίκει-
ται περί μιξ; και της κ'ιμ'α' γυναικός, έλαπή-
κων εις το πλησιέστερον καπηλειον και το
έβριξαν στα γλέντια!

Και ακόμη τους περιμένουν με άνοικτίς
αγκάλας ή μελλόνυμφος και ο... τάφος!
Δ. Κ. ΚΑΜ.

Γ'α' τον «'Εφιάλτη»

Αίτη νεράκι 'σ'το κραδί
που πίνει ο «'Εφιάλτης»
να χόση του ασταίνωμα
πρίν γ'ν' ή «Σπίθα» ψάλτης.

Γ'α' κ'ιμ'α' ή πόλις;
θέ ναυτι γ'α' τους όδο
π'ρα που βρέχει μάλιατα
και κ'ιμ'α' τόσο κ'ρδ

Σε κυρίαν οφειλούτου

Κ'ε τον κορδ ή σ'αυραπά σου
περισότερο σου φίνεσαι
καλλίτερα δίχως κορδ
και μη σου γ'αυφίνεσαι.

Σε κάποιον σ'αφ'α'τη.

«Όσο κ'ιμ'α' κορδόνεσαι
δέν εις με π'α' γ'α' κόρτε
κ' άφ'α' π'α' τα ρ'ιντεθού
πρίν ή τα πουμε... φ'όρτε.

«'Ρ'ΑΛΛΑ παρασμένα
μαξ δραχμή τό ένα.

«'Ρ'ΑΛΛΑ παρασμένα
όποιος θ' αγοράσῃ
μαξ δραχμή τό ένα
εις τό χέρι θά μ'έξ σ'ιάσῃ.

ΤΟ ΠΑΝΟΡΑΜΑ ΤΗΣ «ΣΠΙΘΑΣ»

— 'Εβώ κύριοι βλέπετε τον Γ'άννην τον
Ψηλόν με τό μπαστούνια του κρατούντα
τά... ζήριξ έτοιμον να τ' ήξῃ.

— 'Οπισθεν του τον Η'ρωγο να του ύπαν-
θυμίζῃ την γέφυρα των... στεναγμών.

— 'Εβώ είναι ο άλλος Γ'άννης; τον όπότ'ου
ένθουσε τό... τραγοδ'ε της; 'Ελλης που θέ-
λει δ'απλο... σ'ιότ'ωρα.

— 'Εβέ παράμερα βλέπετε του μοδ-
ετροδλες που περιμένουν δ'ο... μαθητής.

— 'Εβώ τον μαθητήν Η. μ' 'Εβ'αν Η'ρητη-
λέτην μεθυσμένους.

— 'Ολίγον δεξιάτερα είναι δυόδ'οπτροφέ-
ροι ψυχράδες. Γ'ρίχουν δ'όλωμα σε δυό...
αχυράκια, αλλά δέν... δέν... δέν...

— 'Εβώ βλέπετε έναν εξ'ερωτατον ν'έοντα
αυροινόν με κατακόρδ μαλλιά από την Η'α-
ρίσκην, να κρατῃ αλλά—μπρατσά την μελλ-
λουσαν, ήμ'ε βλέποντάς μας χωρίζεται αυ-
τουδ.

— 'Εβέ είναι π'α'ίχια. Η'ρητηροήματα έ-
νι παπ'α που πίνει με τό μ'ασέλλο τό κ'ρι-
σι.

— 'Εβώ κύριοι βλέπετε μαξ γ'α'η ποσιμη-
θεδουσαν ένα καλό... δ'ωμάτιον εις κάποιον
καλόν κύριον.

— Η'ροσέξτε κύριοι. 'Εβώ είναι οι «'Α-
θ'ναι. 'Εβέ είναι τό Δημόσιον Ταμείον.
Βλέπετε μ'αν ούράν; Αέν είναι ποντικός.
Αέναι ο Αρχιάτος. Κα'α'α'ίζει τό Ταμείον.

— Η'ε τό β'ίθος; ή «'Αρδ'έλλος τρώγει τις
α'ρβόλλες.

— 'Εβώ βλέπετε σ'α'μ'α' άνοικτί. Η'β'ναι
όλοι οι καταχραστ'α. Η'ερίμένουν τό π'ρο-

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΔΗΘΟΥΡΙΟΥ

«Όσο κ'ιμ'α' κορδόνεσαι
δέν εις με π'α' γ'α' κόρτε
κ' άφ'α' π'α' τα ρ'ιντεθού
πρίν ή τα πουμε... φ'όρτε.

— Κακ'όρδ; Κακ'όρδ; ψυχρός κ'ιμ'α' άνιπόδ'ος.

«Ο ΦΑΣΑΡΙΑΣ»